

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 399/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť K. R., K., zastúpenej advokátkou JUDr. S. K., L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2008, postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011 a jeho uznesením z 27. júla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2011 doručená sťažnosť K. R., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. S. K., L., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46

ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2008, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011 a jeho uznesením z 27. júla 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa návrhom doručeným okresnému súdu 7. augusta 2003 domáhala proti V. R., K. (ďalej len „žalovaná“), vyslovenia neplatnosti darovacej zmluvy č. ..., ktorou Š. R. (ďalej len „darca“), otec manžela sťažovateľky, 20. decembra 1991 previedol svoj spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. ... v katastrálnom území K., parc. č. ... – dom súp. č. ... s dvorom o výmere 484 m² a parc. č. ... – záhrada o výmere 927 m² (ďalej len „nehnuteľnosti“), na žalovanú.

Sťažovateľka uviedla, že *„pri prejednávaní dedičstva po manželovi žalobkyne Š. R., nar. ..., zomr. ... v konaní pod č. ... - sa dozvedeli, že jeho otec Š. R., nar. ..., zomr. ..., previedol dňa 20. 12. 1991 darovacou zmluvou, ktorá bola registrovaná štátnym notárstvom pod č. ... zo dňa 23. 12. 1991, svoje podiely vo výške 1/2 na rodinnom dome na svoju dcéru V. R., rod R.“*

Podľa tvrdenia sťažovateľky „v čase, keď Š. R. (nar. ..., zomr. ...) spisoval predmetnú darovaciu zmluvu, nebol spôsobilý na právne úkony, pretože v čase spisovania tejto zmluvy mal 76 rokov, trpel cerebrosklerózou a liečil sa aj na dementný syndróm, z čoho vyplýva, že tieto ochorenia mohli mať na jeho zdravotný stav taký vplyv, že nevedel rozpoznať následky svojho konania a teda v dôsledku toho nebol ani spôsobilý vykonať takýto úkon. Sťažovateľka mala teda za to, že osoba, ktorá trpí na takéto ochorenie je nespôsobilá na právne úkony a preto je aj tento právny úkon absolútne neplatný.“

Žalobný návrh bol doložený relevantnými dokladmi potvrdzujúcimi tieto skutočnosti, pričom tiež bola doložená správa ošetrojúceho lekára z hospitalizácie Š. R. na internom

oddelení N. K. v čase od ... do ..., z čoho nesporne vyplýva, že u Š. R. sa jednalo o poruchy myslenia a správania pri kornatení mozgových ciev, o cerebrosklerózu so staršou zánikovou hemiparézou a konzultovaný psychiater potvrdil dementný syndróm na báze AS cerebri.“

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 1 C 91/2003 zo 7. marca 2008 žalobu sťažovateľky zamietol. Zároveň ju zaviazal zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 98 802 Sk do rúk právneho zástupcu žalovanej. Podľa sťažovateľky okresný súd *«doslova účelovo, vytrhnuto z kontextu a nepresne uvádza skutočnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní (konkrétne z opakovaného výsluchu MUDr. P. podľa zápisnice z 07. 03. 2008...) keď súd takto uvádza: „pokiaľ uviedol v správe (pozoruje sklerotické výpady pri A. S. mozgu), tieto skutočnosti mu uviedol pacient a vylúčil, že by bolesti kolena mohli spôsobiť závraty.“*...

Okrem toho, prvostupňový súd... rozhodol... bez toho, aby nielenže právne a skutkovo v odôvodnení rozsudku vyhodnotil chýbajúci nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení zo strany navrhovateľky, ale tiež rozhodol vo veci aj napriek preukázateľne vykonanému rozporuplnému dokazovaniu, ktoré trvalo päť rokov.»

Podľa sťažovateľky *„naliehavý právny záujem žalobkyne bol a je od začiatku konania daný tým, že bola manželkou a teda zákonným právnym nástupcom po neb. Š. R., ktorý bol synom neb. Š. R., ktorý v čase spisovania darovacej zmluvy, ktorá je predmetom sporu, trpel na duševnú poruchu, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným...“*

Okrem toho osvedčenie naliehavého právneho záujmu zo strany navrhovateľky bolo a je dané aj podľa LV č. ... pre k. ú. K., podľa ktorého je podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti - parc. KN č. ... a ... v podiele 1/6.“

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 C 91/2003 zo 7. marca 2008 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 11 Co 108/2008 z 20. mája 2009 potvrdil.

Podľa sťažovateľky *„sa javí odôvodnenie predmetného rozsudku vo vzťahu k uplatnenému odvolaciemu dôvodu - § 205 ods. 2 písm. c/ OSP ako arbitrárne z dôvodu, že aj odvolací súd považoval za základ pre svoj skutkový (a z toho vyplývajúci právny záver)“*

skutkové zistenia vyplývajúce z výpovedi MUDr. P. P. – územného obvodného lekára, nešpecialistu, ktoré mali rozporuplný charakter bez toho, aby prihliadol na to, že advokát navrhovateľky písomne navrhoval vypracovať dodatok k znaleckému posudku MUDr. J. B. a to zdravotníckym zariadením vyššieho stupňa F., psychiatrickou klinikou, ktorá by stanovila jednoznačný záver ohľadne duševného stavu neb. Š. R..

Práve táto okolnosť je podľa názoru sťažovateľky porušením jej základného ústavného práva nielen na spravodlivé súdne konanie, ale aj porušením jej práva na rovnosť účastníkov v konaní a na súdnu ochranu.“

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 20/2011 z 27. júla 2011 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako procesne neprípustné, „pričom z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že sa nezaoberal napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti“.

Sťažovateľka namieta, že „z uznesenia NS SR z 27. 07. 2011 č. 7 Cdo 20/2011, ktorým bolo dovolanie odmietnuté, nie je tiež zrejmé, ako resp. či vôbec sa dovolací súd vyporiadal s návrhom na odklad vykonateľnosti rozsudku OS v SNV č. 1 C 91/2003-175 zo 07. 03. 2008, čo nesporne sťažovateľka v dovolaní z 22. 09. 2009 navrhovala. Z preskúmania odôvodnenie predmetného uznesenia NS SR vyplýva, že dovolací súd sa žiadnym spôsobom k odkladu vykonateľnosti nevyjadril a vôbec na tento návrh neprihliadal, (možno opomenul) hoci podľa ust. § 243 OSP dovolaciemu súdu takáto možnosť vyplývala priamo zo zákona. Práve pre tento dôvod je t. č. sťažovateľka v exekučnom konaní z dôvodu exekúovania trov pre právneho zástupcu protistrany.“

V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že v označených konaniach došlo aj k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sťažovateľka poukázala na to, že „dňa 23. 09. 2009 došlo preukázateľne do podateľne OS v SNV dovolanie sťažovateľky spolu s prílohami, ktoré nevedno z akého dôvodu bolo postúpené z OS v SNV po viac ako roku na vecne príslušný súd – NS SR na rozhodnutie...“

Podľa sťažovateľky spočíva „porušenie... základného práva aj v tom, že krajský súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania, pričom je zo spisu zrejmé, že na základe písomnej výzvy OS v SNV č. 1 C 91/2003 z 10. 04. 2008, ktorú prevzala právna zástupkyňa sťažovateľky dňa 18. 04. 2008, bolo povinnosťou pre ňu súdu oznámiť, či súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania. Písomným podaním advokátky žalobkyne (teraz sťažovateľky) zo dňa 21. 04. 2008, ktoré bolo do podateľne OS v SNV doručené dňa 22. 04. 2008, bolo súdu oznámené, že trváme na tom, aby odvolací súd nariadil vo veci pojednávanie.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavný súd SR vyhovuje v celom rozsahu podanej sťažnosti a vyslovuje, že postupom a právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi č. 1 C 91/2003-175 zo 07. 03. 2008 v konaní vedenom pod č. 1 C 91/2003, v odvolacom konaní postupom a právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. 11 Co 108/2008-211 z 20. 05. 2009 v konaní vedenom pod č. 11 Co 108/2008 a postupom a právoplatným uznesením Najvyššieho súdu SR č. 7 Cdo 20/2011 z 27. 07. 2011 v dovolacom konaní č. k. 7 Cdo 20/2011 boli porušené základné ústavné práva sťažovateľky K. R. a to právo na spravodlivé súdne konanie, právo na súdnu ochranu, právo na prístup k súdu v zmysle čl. 46 Ústavy SR, tiež bolo porušené jej právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 Ústavy SR a bolo tiež porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v jej prítomnosti zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a preto Ústavný súd SR zrušuje v celom rozsahu: rozsudok Okresného súdu v Sp. N. Vsi č. 1 C 91/2003-175 zo 07. 03. 2008, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. 11 Co 108/2008-211 z 20. 05. 2009 a uznesenie Najvyššieho súdu SR č. 7 Cdo 20/2011 z 27. 07. 2011 a vec vracia Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi na ďalšie konanie.

2. Ústavný súd súčasne priznáva sťažovateľke K. R. finančné zadosťučinenie v celkovej výške 20 000,- Eur /slovom: dvadsaťtisíc eur/, ktoré sú povinní porušovatelia jej základných ústavných práv - Okresný súd v Spišskej Novej Vsi, Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR vyplatiť jej spoločne a nerozdielne naraz v lehote do 3 dní odo dňa

právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veci podanej sťažnosti a to poštovou zloženkou na adresu jej trvalého bydliska.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré budú z jej strany vyčíslené v lehote do 3 dní odo dňa prevzatia výzvy z Ústavného súdu SR.

4. Sťažovateľa žiada súčasne o nahradenie jej mena a priezviska iniciálkami v nálezoch a uzneseniach ústavného súdu publikovaných na Web – stránke ústavného súdu a v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR a to nasledovne: K. R., bytom K.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy v predmetnej veci malo podľa tvrdenia sťažovateľky dôjsť jednak postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2008, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011 a jeho uznesením z 27. júla 2011.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2008

Ústavný súd v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003 a jeho rozsudkom zo 7. marca 2008 zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z čl. 127 ods. 1 ústavy totiž vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala v danom prípade právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, ktoré, ako to vyplýva aj zo sťažnosti, aj podala. O odvolaní sťažovateľky bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008 a jeho rozsudkom z 20. mája 2009 sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zameral na preskúmanie, či ju nemožno v tejto časti považovať za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd ešte pred posúdením opodstatnenosti námietok sťažovateľky považoval za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj

konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy [resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)] sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Aplikujúc uvedené právne názory ústavný súd preskúmal sťažnosťou napadnutý postup a rozsudok krajského súdu.

Nezákonnosť postupu a namietaného rozhodnutia krajského súdu v označenom konaní podľa sťažovateľky spočívala v tom, že nenariadil na prerokovanie odvolania pojednávanie, nevykonal navrhnuté dôkazy (dodatok k znaleckému posudku MUDr. J. B. zdravotníckym zariadením vyššieho stupňa F., psychiatrickou klinikou, týkajúci sa duševného stavu nebohého Š. R.) a nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie. Okrem toho sťažovateľka tvrdí, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil (nedostatok naliehavého právneho záujmu na takejto určovacej žalobe).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu zo 7. marca 2008, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti darovacej zmluvy z 23. decembra 1991 uzavretej medzi darcom a žalovanou. Okresný súd v tomto rozsudku dospel k záveru, že darca v čase uzatvárania darovacej zmluvy bol spôsobilý na právne úkony (resp. nemal preukázané, že darca v čase uzatvárania darovacej zmluvy nemal spôsobilosť na právne úkony). Aj v prípade, ak by menovaný spôsobilosť na právne úkony nemal, žaloba by bola podľa právneho názoru okresného súdu nedôvodná pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení [§ 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľky vyjadreným v odvolaní a v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa ods. 2 cit. ust. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., (v posudzovanej veci nejde ani o jeden z prípadov uvedených v § 214 ods. 1 O. s. p.) v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny.

Vychádzajúc z § 212 ods. 1 O. s. p. odvolací súd je viazaný tak rozsahom odvolania, ako aj v odvolaní uplatnenými dôvodmi, ktoré neposudzuje len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Žalobkyňa v odvolaní výslovne označila iba odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (úvod odvolania, ako aj jeho záver, keď konštatovala, že je preukázané v súlade s týmto odvolacím dôvodom, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože je zrejmé, že nevykonala ňou navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Z obsahu odvolania, pokiaľ ním vytyka súdu prvého stupňa aj jeho nesprávny právny záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu z jej strany na požadovanom určení, t. j. na neplatnosti predmetnej darovacej zmluvy, možno tiež vyvodiť, že uplatnila (aj keď to výslovne neuviedla) aj odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.

Ani jeden z týchto uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými bol odvolací súd viazaný, nebol zistený. “

K námietke nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľky v odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd uviedol:

„Žaloba žalobkyne je určovacou žalobou.

Podľa § 80 písm. c/ O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Základnou podmienkou dôvodnosti a teda východiskom prípadnej úspešnosti určovacej žaloby podľa cit. ust. je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rozumie sa tým právny záujem žalobcu, ktorý musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t. j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a aj dokázať skutočnosti, z ktorých vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol žalobe meritórne vyhovieť. K tomu, či je právny záujem na určení súd prihliada z úradnej povinnosti a to v ktoromkoľvek štádiu konania. Súdna prax za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O. s. p. považuje aj návrh na určenie neplatnosti zmluvy, hoci sa ním priamo neurčuje existencia či neexistencia práva, resp. právneho vzťahu. Zároveň rešpektuje názor, že ak vyslovením neplatnosti sa má riešiť len predbežná otázka vo vzťahu k otázke, či tu právo je alebo nie je, nie je na takejto žalobe o určenie neplatnosti zmluvy zásadne daný naliehavý právny záujem (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 98/2004, 1 Cdo 91/2006). Ten je v takomto prípade daný na samotnom určení práva. Určenie neplatnosti zmluvy nemusí totiž znamenať, že účastník je nositeľom práva, ktoré mu malo v dôsledku zmluvy zaniknúť alebo že nie je nositeľom práva, ktoré mal zmluvou nadobudnúť, pretože právo mu mohlo zaniknúť na základe inej právnej skutočnosti, príp. aj mohol nadobudnúť iným spôsobom. Ak súd rozhodne o tom, že zmluva o prevode nehnuteľnosti je neplatná, týmto deklaratórnym súdnym rozhodnutím sa teda spravidla neriešia všetky otázky sporu, predovšetkým s konečnou platnosťou otázka, komu nehnuteľnosť patrí.

Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, záznam je úkon správy katastra plniaci evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Ide o druh zápisu do katastra nehnuteľností, ktorý nemá právotvorný ale iba evidenčný charakter (porovnaj R 18/2004). Údaje o právach zaznamenaných do katastra sa týkajú právnych vzťahov, ktoré vznikli, zmenili sa alebo

zanikli mimo sféry pôsobenia správ katastra na základe iných právnych skutočností. Správy katastra tieto skutočnosti a údaje iba evidujú. Údaje o právnych vzťahoch sa záznamom zapisujú do katastra nehnuteľností na základe verejných listín a aj iných listín, ktoré podľa príslušných predpisov potvrdzujú alebo osvedčujú práva k nehnuteľnostiam (§ 34 ods. 1 kat. zák.). Ustáliť, aké právne vzťahy na základe rozhodnutia o neplatnosti zmluvy nastali, môže vyvolať obtiaže, napr. vlastníkom nemusí byť osoba, ktorá bola prevádzateľom nehnuteľnosti podľa neplatnej zmluvy, je tiež možné, že fyzická osoba, ktorá bola prevádzateľom zomrela, že napr. nehnuteľnosť, ktorej sa zmluva týka bola prevedená na tretiu osobu, atď. Správa katastra pri zázname nie je oprávnená z predložených listín vyvodzovať ďalšie závery a tiež ani právna interpretácia významu rozhodnutí o neplatnosti určitej zmluvy nemusí byť jednoduchá. Keďže v takýchto prípadoch správa katastra nie je oprávnená riešiť zložité právne otázky v dôsledku neplatnosti zmluvy a tieto môže autoritatívne riešiť zásadne iba súd, je zrejmé, že určením neplatnosti zmluvy sa obvykle spor nevyrieši, len sa posunie do inej roviny a teda iba žaloba na určenie vlastníckeho práva, prípadne žaloba na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 178/2006) povedie k základnému cieľu sporového konania, ktorým je úplné odstránenie sporu.

Žalobkyňa naliehavosť právneho záujmu na žalobe vyvodzovala zo skutočnosti, že je manželkou a teda zákonným právnym nástupcom po neb. Š. R. ml., ktorý bol synom neb. Š. R., darcu, ktorý podľa jej tvrdenia v čase spisovania predmetnej darovacej zmluvy trpel na duševnú poruchu, ktorá ho robila na tento právny úkon neschopným. Vychádzajúc už z takéhoto vymedzenia rozhodujúcich skutočností, je zrejmé, že na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy, ktorej účastníkom ani nebola, nemôže mať naliehavý právny záujem. Vzhľadom na to, že Š. R., darca predmetnej nehnuteľnosti zomrel, určením neplatnosti darovacej zmluvy sa spor medzi ňou a žalovanou úplne nevyrieši. Za tejto situácie, dosiahnuť želaný stav, t. zn. stav, aby darovaná nehnuteľnosť (spoluvlastnícky podiel k nej) mohla byť predmetom dedenia po darcovi, možno úspešne len žalobou na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po Š. R., darcovi - prevádzateľovi spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti na žalovanú. V konaní o takomto určení sa otázka neplatnosti darovacej zmluvy z tvrdeného dôvodu rieši prejudiciálne (ako predbežná otázka), ktorá zakladá spravidla aj procesný úspech či neúspech požadovaného určenia. So

zreteľom na uvedené a po zohľadnení aj ďalšieho dôvodu, ktorý viedol žalobkyňu k podaniu predmetnej žaloby a ktorým je to, že žalovaná mala vyplatiť podiel z dedičstva a doposiaľ ho nevyplatila (prednes žalobkyne na pojednávaní 8. 10. 2003), bol urobený záver - zhodne so súdom prvého stupňa – o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na určení neplatnosti darovacej zmluvy...

Nesplnenie predpokladu existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe vedie k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa zisťovala dôvodnosť žaloby o veci samej.“

K námietke neúplne zisteného skutkového stavu týkajúceho sa zdravotného stavu darcu krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

«V prejednávanej veci súd prvého stupňa hoci urobil záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, posudzoval aj vec samú, t. zn. či je alebo nie je neplatná darovacia zmluva pre dôvod tvrdený žalobkyňou.

Vzhľadom na jeho rozhodnutie týkajúce sa otázky neplatnosti darovacej zmluvy a na to, že žalobkyňa s rozhodnutím, že zmluva nie je neplatná nesúhlasí, v záujme odstránenia príp. ďalších sporov medzi účastníkmi, odvolací súd - aj keď rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby je vecne správne už preto, že nie je daný naliehavý právny záujem - posudzoval vecnú správnosť rozsudku aj z hľadiska žalobkyňou uplatneného odvolacieho dôvodu - § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že Š. R. v čase, keď spisoval darovaciu zmluvu, neplatnosti ktorej sa domáha, mal 76 rokov a trpel cerebrosklerózou a liečil sa aj na dementný syndróm, ktoré choroby mali na jeho zdravotný stav taký následok, že nebol spôsobilý vykonať tento právny úkon (zmluvu), a z tohto dôvodu je úkon absolútne neplatný.

Podľa § 38 ods. 2 OZ takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

Pre nedostatok spôsobilosti podľa tohto ustanovenia sa nevyžaduje rozhodnutie súdu o pozbavení, či obmedzení spôsobilosti osoby na právne úkony, ale dôkaz, že osoba konala v duševnej poruche. V týchto konaniach sa duševná porucha zisťuje v súlade s poznatkami vedných disciplín - predovšetkým z odboru zdravotníctva a jeho odvetvia psychiatrie, či patopsychológie. Skutkovú otázku, či v konkrétnom čase išlo o konanie v duševnej poruche, treba v každom prípade preukázať.

Vzhľadom na obsah žaloby, že duševnú poruchu u Š. R. mali v rozhodujúcom období vyvolať ochorenia - cerebroskleróza a dementný syndróm - dôvodnosť žaloby závisela od zistenia, či tieto ochorenia (za predpokladu, že nimi trpel) vyvolali u neho v rozhodnom čase duševnú poruchu, pre ktorú nemohol rozpoznať následky svojho konania.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Žalobkyňa v žalobe označila - pokiaľ ide o zdravotný stav Š. R. ako dôkaz správu ošetrojúceho lekára pri prepustení menovaného z nemocničného liečenia zo dňa 21. 4. 1993. Už z toho, že išlo o obdobie roku 1993 (apríl), pričom právny úkon menovaný urobil v decembri 1991, teda viac ako rok predtým, tento dôkaz nemohol preukázať právne významnú skutočnosť potrebnú pre rozhodnutie.

Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa (a ani žalovaná) nenavrhlí vykonať znalecké dokazovanie na okolnosť existencie duševnej poruchy Š. R. v rozhodujúcom čase, ale súd aj bez návrhu - správne - takéto dokazovanie nariadil (uznesenie na č. l. 26) a ustanovil na jeho vykonanie znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria. Z posudku vypracovaného znalcom 22. 6. 2004 vyplynuli pre vec podstatné zistenia, a to, že Š. R. bol psychiatricky vyšetrovaný až v roku 1993 (teda nie pred uzavretím zmluvy), že posúdiť

duševný stav menovaného v rozhodnom období mohol znalec iba z popisu psychického stavu vykonaného MUDr. B. - nepsychiatrom na internom oddelení v roku 1990, nález ktorého nesvedčil pre stredne ťažkú ani ťažkú demenciu a okrem toho mal k dispozícii Potvrdenie o zdravotnom stave menovaného vydané na žiadosť syna menovaného dňa 29. 1. 1992 (mesiac po uzavretí zmluvy) obvodným lekárom MUDr. P. P., v ktorom je uvedené, že Š. R. „trpí na pokročilú nahluchlosť, sú pozorované sklerotické výpady pri AS mozgu“ (zhoršeníu pamäte, závraty, dezorientácie). Z tohto „Potvrdenia“ znalca ustálil, že to by už svedčilo pre prítomnosť demencie a na základe toho aj dospel k záveru, že darca nebol s veľkou pravdepodobnosťou pre svoj zdravotný stav spôsobilý uzavrieť zmluvu. Na základe návrhov žalobkyne (podanie zást. žalobkyne 12. 5. 2006), boli vyslúchnutí tak MUDr. B., ktorý uviedol, že (č. l. 110) z materiálov, ktoré mal k dispozícii, sa nemohol jednoznačne vyjadriť k spôsobilosti Š. R. na právne úkony a že správa MUDr. P. z januára 1992, ani netvorila súčasť zdravotnej dokumentácie menovaného, ako aj MUDr. P. P., ktorý tvrdil, že u menovaného nepozoroval žiadne náznaky vážnej psychickej poruchy a artériosklerotické ťažkosti, ktoré mal, zodpovedali jeho veku a neovplyvnili duševný stav v zmysle jeho spôsobilosti na právne úkony. Z výpovedí tohto svedka (boli 2) vyplynuli aj ďalšie závažné skutočnosti, ktoré súd prvého stupňa vzal do úvahy pri rozhodovaní (sú podrobne opísané v odôvodnení rozsudku), ako napr. to, že v správe z januára 1992, ktorú vydal na základe žiadosti syna Š. R., sú údaje tak, ako mu to uviedol menovaný sám - „že pozoruje výpady pamäte a má závraty“. So zreteľom na tieto zistenia, ak z dostupnej zdravotnej dokumentácie neboli zistené iné okolnosti (ochorenia) ohľadne zdravotného stavu Š. R. v rozhodujúcom období, treba aj podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať postup súdu prvého stupňa, ak za základ pre svoj skutkový záver (a z toho vyplývajúci právny záver) vzal skutkové zistenia vyplývajúce z výpovedí tohto svedka a ak na základe osvojenia si týchto skutkových zistení vzal následne za podstatný aj posudok znalca vypracovaný ako 2. alternatíva v Doplnku znaleckého posudku.»

K námietke nevykonania sťažovateľkou navrhnutých dôkazov krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol:

„Z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Pritom je viazaný najmä tým, že nevykonanie dôkazov súvisí s tým, že nemajú

význam (najmä podstatný) pre vec samú, príp. že už doposiaľ vykonané dôkazy umožňujú náležité zistenie skutkového stavu.

V prejednávanej veci, za stavu, že podkladom pre znalecké dokazovanie (posudok znalca) na okolnosť duševnej poruchy Š. R. v čase uzatvárania darovacej zmluvy mohla byť len zdravotná dokumentácia, inými slovami, nález posudku znalca sa musel opierať o zdravotnú dokumentáciu, a ktorou v danom prípade bola zdravotná karta vedená u obvodného lekára a správa z interného oddelenia NsP v decembri 1990, pretože menovaný inak nebol liečený (prepúšťacia správa z 21. 4. 1993, na ktorú poukazuje žalobkyňa nemohla byť podkladom, pretože sa netýkala rozhodného obdobia, išlo časovo o 16 mesiacov po vykonaní právneho úkonu), súdom nevykonaný žalobkyňou navrhnutý dôkaz - revíziu znaleckého posudku MUDr. P. B. má aj podľa názoru odvolacieho súdu opodstatnenie.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní vytyka, nevykonanie aj ďalších ňou označených dôkazov, treba súhlasiť so súdom prvého stupňa, pokiaľ ich nevykonal, lebo by nemali význam pre preukázanie takej právne významnej a aj rozhodujúcej skutočnosti akou je duševná porucha, zistenie ktorej je relevantné vo sfére zdravotnej oblasti.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 108/2008 z 20. mája 2019 (s prihliadnutím na obsah rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 1 C 91/2003 zo 7. marca 2008, ktorý bol v odvolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov odvolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (určenie neplatnosti právneho úkonu – darovacej zmluvy) nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Dôvody uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a akceptovateľné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovaných v danej veci. Obsah predložených listinných dôkazov v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v danom prípade prezentované krajským súdom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné zdôrazniť, že predmetom napadnutého konania pred všeobecnými súdmi bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľky, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti darovacej zmluvy z 20. decembra 1991 uzavretej medzi darcom a žalovanou z dôvodu nespôsobilosti darcu na právne úkony pre jeho duševnú chorobu. Z uvedeného dôvodu predmetnú darovaciu zmluvu sťažovateľka považovala za absolútne neplatný právny úkon podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento úkon neschopnou.

Tak prvostupňový súd, ako aj odvolací súd v posudzovanej veci dospeli k záveru, že námietky sťažovateľky týkajúce sa neúplnosti skutkových zistení o zdravotnom stave darcu nie sú dôvodné, pretože skutkové tvrdenie, že v konkrétnom čase (v čase uzatvárania darovacej zmluvy) išlo o konanie v duševnej poruche, pre ktorú darca nemohol rozpoznať následky svojho konania, sťažovateľka v konaní nepreukázala.

Podľa § 80 písm. c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že tzv. určovacia žaloba podľa § 80 písm. c) OSP [na rozdiel od ostatných typov žalôb uvedených v § 80 písm. a) a b) OSP] má miesto iba za predpokladu, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení existencie alebo neexistencie právneho vzťahu alebo práva. Je preto primárnou povinnosťou všeobecných súdov, aby sa pri rozhodovaní o určovacej žalobe vysporiadali najprv s otázkou existencie či neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu. O vecnej opodstatnenosti žaloby môžu rozhodovať až po zistení, že naliehavý právny záujem je daný. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak všeobecné súdy postupujú tak, že rozhodnú o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, porušia tým

základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka konania [spravidla žalovaného (II. ÚS 382/2010)].

Naliehavý právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti takejto žaloby, spočíva v tom, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (ide najmä o prípady, v ktorých sa určením, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je, vytvorí pevný základ pre právne vzťahy účastníkov sporu a predíde sa žalobe o plnenie). Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod zamietnutia žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 241/2008).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že v sťažovateľkinej veci sa konajúce všeobecné súdy s otázkou existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľky ako žalobkyne na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadali.

Ak okresný súd v posudzovanej veci na základe vykonaného dokazovania (rozsudkom sp. zn. 1 C 91/2003 zo 7. marca 2008) okrem iného ustálil, že na požadovanom určení neplatnosti darovacej zmluvy nemôže mať sťažovateľka ako žalobkyňa naliehavý právny záujem (sťažovateľka účastníkom zmluvy ani nebola, je právnu zástupkyňou po zomrelom manželovi – synovi darcu, pozn.), pretože za situácie, keď darca zomrel, dosiahnuť stav, aby darovaný podiel na nehnuteľnosti mohol byť predmetom dedenia po nebohom darcovi, možno úspešne len žalobou o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po darcovi, odvolací súd považoval tento jeho právny záver za správny a v plnom rozsahu sa s ním stotožnil. Proti tomuto právnemu záveru okresného súdu

a krajského súdu nemožno mať z ústavného hľadiska v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci žiadne relevantné výhrady.

Ústavný súd nezistil, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie právnych záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jej základných práv garantovaných ústavou. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného postupu a rozhodnutia krajského súdu

v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy označených sťažovateľkou neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011 a jeho uznesením z 27. júla 2011

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti formulovala v zásade rovnaké námietky, ako vo svojom dovolaní. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či sa najvyšší súd ako dovolací súd s dovolacími námietkami sťažovateľky vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti

každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru považoval za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľky v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 20/2011 z 27. júla 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia najprv sumarizoval podstatnú časť konania pred súdmi prvého a druhého stupňa, ako aj obsah sťažovateľkou podaného dovolania, pričom uviedol, že sťažovateľka podala dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že *„namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) postupom odvolacieho súdu tým, že nenariadil na prejednanie odvolania pojednávanie, nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), nevykonanie navrhnutých dôkazov a nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania“*.

Vychádzajúc z obsahu dovolania najvyšší súd formuloval na základe skutkového stavu prerokúvanej veci svoje právne závery, pričom v tejto súvislosti okrem iného uviedol:

„Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/až g/ tohto ustanovenia... Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní

ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa odvolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola žalobkyňi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Žalobkyňa namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom, ak prejednal jej odvolanie bez nariadenia pojednávania.

Zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým sa dopĺňa Občiansky súdny poriadok, s účinnosťou od 15. októbra 2008 zmenil obsah predchádzajúceho znenia ustanovenia § 214 O. s. p. tým, že inak vymedzil prípady, kedy odvolací súd má povinnosť nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie a kedy môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o dovolaní rozhodnúť aj bez pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 15. októbra 2008).

Podľa § 372p ods. 1 O. s. p. na konanie začaté pred 15. októbrom 2008 sa použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie d'alej ustanovené inak.

V prejednávanej veci podala žalobkyňa odvolanie 8. apríla 2008, ale odvolacím súdom bolo rozhodnuté 20. mája 2009, teda už za účinnosti uvedenej novely Občianskeho súdneho poriadku. Na danú vec v súvislosti s postupom odvolacieho súdu bolo treba aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008.

Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (krajský súd nepovažoval za potrebné dokazovanie doplniť ani zopakovať, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), odvolací súd v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o dovolaní žalobkyne bez nariadenia pojednávania. Postupom odvolacieho súdu, plne rešpektujúcim platnú úpravu Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008, sa žalobkyni neodňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.“

K námietke nevykonania sťažovateľkou navrhnutých dôkazov, vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

„Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom konania nie je postupom, ktorým súd odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992, uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Slovenskej republiky, ročník 1993, zošit č. 3 - 4, str. 127, pod por. č. 37/1993).

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, mohlo by byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo

ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale v preskúmvanej veci o taký prípad nešlo.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p., a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľkou, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V inom prípade by totiž sudy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec neboli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľke k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Z odôvodnenia namietaného uznesenia možno vyvodiť, že najvyšší súd svoj záver, že dovolanie sťažovateľky v danom prípade nie je prípustné, primeraným spôsobom odôvodnil, pričom tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd

pri preskúmaní namietaného uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľky a na tomto základe odmietol dovolanie ako neprípustné

Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 20/2011 z 27. júla 2011 je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

4. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C 91/2003, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 108/2008, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 96/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 212/06, IV. ÚS 103/07) sa ochrana základného práva vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie

práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom) trvalo.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd pri skúmaní namietaného porušenia základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov a v primeranej lehote zohľadňuje aj to, či u sťažovateľky objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jej veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o porušení tohto základného práva (IV. ÚS 226/04).

Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (IV. ÚS 103/07).

Z uvedených právnych názorov a východísk ústavný súd vychádzal pri posudzovaní opodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľky.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v čase, keď bola sťažnosť sťažovateľky doručená ústavnému súdu, t. j. 18. októbra 2011, už bol odstránený stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka nachádzala po celý čas trvania súdneho konania o určenie neplatnosti darovacej zmluvy vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 C 91/2003. V danom prípade z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že označené konanie okresného súdu právoplatne skončilo 26. augusta 2009 rozsudkom sp. zn. 1 C 91/2003 zo 7. marca 2008 (v spojení s rozsudkom odvolacieho krajského súdu sp. zn. 11 Co 108/2008 z 20. mája 2009). Dovolacie konanie (o dovolaní sťažovateľky proti právoplatnému rozsudku krajského súdu) vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 7 Cdo 20/2011 bolo právoplatne skončené 11. augusta 2011. Sťažovateľka doručila svoju sťažnosť ústavnému súdu 18. októbra 2011, teda v čase, keď okresný súd, krajský súd a ani najvyšší súd už svojím postupom nemohli porušovať jej označené základné právo (obdobne IV. ÚS 211/07, IV. ÚS 300/07).

Ak bola sťažovateľka toho názoru, že v označených konaniach všeobecných súdov dochádzalo k zbytočným priet'ahom, mala možnosť domáhať sa ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podaním sťažnosti ústavnému súdu v takom štádiu tohto súdneho konania, v ktorom sa ešte mohol naplniť účel sledovaný takouto sťažnosťou, ktorým je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty účastníkov namietaného súdneho konania (napr. III. ÚS 61/98).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012